

הלוות תפין סימן מג

דיליקא למחש לניצונות, אבל משתו מופעד (ד) פשיטה דאסור שלא עדיף מבית-הקסה עראי. והוא הדין אם משוחח מישב או בעפר (ה) תחום קילא ניצונות, בבית-הקסה עראי (ו) נפי שרוי. ואין תלוק בין יעקב לעראי לענין זה, אלא דבית-הקסה קבוע מסתמא עוזה צרכי (ז) מישב ובית-הקסה עראי מסתמא עוזה מעד הזайл ואינו נפה (ז) לזרלים (ז) כבאים ני' ומגדיעו: (ז) *יבנביית-הקסה עראי מטר להשתין בהם כשם כשם בראשו, אבל אם אוחנן בידו אסור להשתין בהם מעד אפלואם תופס אותו בברדורו, (ח) מפני שאריך לשפשף בידו ניצונות שברגלו, אלא (ט) חולץ ברכירק (ט) ארבע אמות ונותן (ט) לחברו. יומדכרי קרכבים נראה שאסור להשתין (יא) כשם בראשו, בין בבית-הקסה קבוע בין עליון השנה (יא) בלבד (ט) חפירה: (יב) לדרכו: ב *יבנביית-הקסה עראי הינו שיש בו צואה והיא על עליון השנה (יא) בלבד (ט) חפירה: ג (יד) *יבנביית-הקסה עראי (ט) הינו קגן להשתין מים שאין אדים הולך בשבלם לבית-הקסה, ותפקידם הזאת נעשה במקום הינה (טו) בית המכפה חלה: ד (טו) אם הם בחיקו וחגורו חגורה (טו) או בברדורו בידו מטה. בין לאבנות: ה טאם רזה לבגס (יח) לבית-הקסה קבוע לעשות עריכו, חולץ ברכירק ארבע להשתין בין (טו) לאבנות: הגה וריש אומרים אפלואם (ע) צרכי (ז) בשם רב האן, רטווב לחמיר, וגולן פרצונות שלחן אמרות: הגה וריש אומרים אפלואם (ט) לאבנין (ט) לבגס (יח) לבית-הקסה קבוע לעשות עריכו, חולץ ברכירק ארבע

באר heißtכ

לבדה**בצראן** ומ**שנְהה** הרכבה להקשות ע"ש ולא דק, וכן ע"ח: (א) **תפרקיה**. אבל בשואה במקורה חולץ ומוחוץ לאולם וא"צ לפרקיך ד"א, מ"א ע"ש: (ב) **קיין**, ר"ל הא דאקפרין לעיל דמותו להשתין בו בהפולין שבראשו היה מקום שאין רגשות לפוכות שם: (כ) **לפנות**. צ"ע דבש"א בקבב מסלול הוופס זומם בבדנו אסוד. ר"ל דהכא מני שקשורתם בבדנו שארם אם יששך בידו לא וילו התפלל, מ"א וע' ט"ז: (ט) **צרכיו**. והוא דנקת הטור והש"ע טעיף או אסוד

Եշנה Երօն

וביר (ב) יקנו בוגר לבו, כמו שבחוב בענין: (ד) פשיטה דאסור, באזון בוגר, שפא קיום היצירות, והוא קידון בשם בראשו דאסור, רוחישין שפא שב ויצהשה בהם אזכיר (פמ"ג): (ה) תחווה. או במקום (ז) מדורן: (ו) נמי שרי, ואין חילוק וכו'. ומכל קום (ס) יש חילוק קצת, ובבקע הייש חיש שפא עשה צרכי, ארוף שריהה בגבור ובוגר, כמו שבחתי בענין ג', ובעריא אפלו בירן לבר נמי מתר בוז, דליך חיש ניצחות: (ז) ובכיתת-הפסא עראי וכו'. לא גוינו בה שפא יפנה בהם, ורק שיזנור של איפית הרים: (ח) פגוי שאריך וכו', ומיישין (ו) שפא ישפש היצירות שפולין על גלוי בז' שאחדו בה ההפלאן: (ט) חולץן ברוחוק וכו'. עין גאנ-ארכטש שפתה, דמה שבחוב המחהה "אסור להשתן בהם עקרד" מניין בין עבראי מורי בקברען, דאי בבית-הפסא עראי, חולץ ומשתן לאלהדר³, וכן מתב שיתבאה בסיכון מדו: (יב) לרבעין, ולעת האצה, בגין שיתבשל על-ידי לירני פחתה, כן כתוב התייאדם. ומכל מוקם נזאגין לחילץ השלראש⁴, צות קוטס⁵: ב (יג) בלא פפייה. רוץיה לומד, אז ארין לחקצן ברוחוק צפא אשמלגעלה רשות לעצמו ואין לו דין בית-הפסא כלל, כמו שיתבאו אדריך יחולץ לדובי הכל פמו בשאר בית-הפסא קבוע. בן משיק הפגן כברי בתיו יוסף דיש להחמיר לחולץ ברוחוק ד' אמות מוקום שרואה צוד או על-פניהם קשרה: ג (ד) בית-הפסא עראי וכו'. פרוש, הק צזאה, וגם הוא קולם שאין ואילין לפנות שטב, ולכך לא גוינו שפא כה. עין בפריז-קדים דסבינה לה דהאי לשנא לאו דורך. ואפלו מינזיך עירין. דקסעריך א כתוב "אפלו מופס אוותם בגבור אסור". ועין בטז' בעעל הקרוות הוא שטה אהיה החולק על הא דסעריך א, וסבראל לה מוקדי. ובקשוריין בבדרו (ו) לבליל' עלמא מפק: ה (יח) לבית-הפסא תפולין עמו מושום שמייה, אבל אין-הביבני דאפלו קאיין גביז' כלל קפין יג. וכן מה דבקט לעשות ערבי. אם-מן מושום רכטא דסיפא. אבל א: (יט) וטוב לדקהmir. האנ-ארכטש מסיק דמדגיא אסור לבנס רירימגדים ובאמיר-מרדי שבחוב דמבדרי הרוא"ש לא משמע היכי), גם

באור הלכה

(ג) מישב. לכן בשים קראתו אסרו אפללו לה' השם, גוזלה שמא ישבה צדקה:
 (ד) גדולים. לכן בבה"כ אריא פשר דלא גוזין שמא ישבה קב"ם: (ט) ד"א.
 כ"כ הטער וקאי ארישא דניינו בבה"כ בעבור דאסור להשתן כשםם בראשו אלא
 חולין ברכותך ד"א, ומילא שמעין בבה"כ עריא דאסור כלשם בירוי אין פקונה
 ורק שיתנו לחבירו, אבל מ"מ אמר ע"ז הסיר מידי ברכותך ד"א, ט"ז מ"א. ובחו"ת
 מטה-יזי"סף ח"ב סיון ה הבין שמי"ש הטור או לא חולין ברכותך ד"א קאי נמי

* ובכיתת-הכפא עראי מפרק למשתנן ביחס למשתנן ביחס למשתנן ביחס למשתנן. פשות דודוא סדרן לענין *
פלין (של) (עמ' 1) ורואו, וכן איתא ליהי בא ספר תורתו.果然, ורלא נפהיר
מגדירים. וראה, שסידר קרייזו צעל פלט פרייזן שלא יבוא לשלשך טב: *

בכבע חיטו עלייש בו כו'. נראה לאזורה דאפאלו אם טביה צין בזאה כלל, בזין דודוא
פוקון עריגילן לנוונת טב, גורגן שאפַע צוואה בעסוקם הדר, וזה תישין טבאו הוא עבש צרכני גיטין בעסוקם
לחוורות לנו נאם יש צוואה בעסוקם הדר, וזה תישין טבאו הוא עבש צרכני גיטין בעסוקם
הדר, ואפלול אם עד עעה לא צעה זה בעסוקם קידוד לטענו. וקעה נטה פה דסיטים פהמבר
כללי חיטיך*, להווחת ראמ זוא בטעניך קשב באנן דיליאו וטער אט איזו הנקוט
איוין קידוד לנוונת עד טחה, עץן בעסוקם ציריךן וכה שטקה צעל פהמבר, ולשי'
זה ניטה הכל: *

בכיתת-הכפא עראי וכ'ו', ביתת-הכפא תחלה. עץ בעסונת קזרחה בשם
ספְּרִיקְטִים. זאמ הא קוקום פטסרים מפנ' מיריגלים קפזוי קמיד שמ, לךויה בעסוקם
סעה זין ביוט-הכפא גבעו ש, ולא בעג בעטט של מיריגלים פטסרים קידון צונזה
ובין קבקוע, וכמו שבחב בתה'ג', ומה שכתב "אלא חולין ברכוך ד' אט
השיזו": (ט) ?תברו. דהוא בעצמו אסוד לאייזו בקן אדו (ט) אף דמיינ
מעפער ותישין מושם ויעוצות: (ט') בישן בראשוו. (ט) והוא הדין ב
בינוי מפער למשתין בקן לוביי סעל, שבשן בכיסן אין אסוד בטענה, ס
זה מתקלה בציבור, יכול לסקד אדרעה וראשונה, אף שיזהה הרעה שליא יכ'ו
וגם בסל'יך (ט) עצוין לקסир קרצעות מפ-היד שליא יבו' לא לשפשף בגע
ד' אמתות, אבל אם הוא בטענה, הרי החפירה היא רשות לעצמו ובית
בטיסין פג'). ומתר לבנס בתוכו בטהילן שעליו: ומכל מוקם קומ שישי
אברהם. בפה דברים אמורים, למשין. אבל לעשות ארבו, משמע
לעתשות צרכו. (ט) אפלו נפה במקום שאנו ביה-הכפא כל אלא
דאפרןן צעל דמחר להשתין בו בטהילן שבאראו הינו בקיקום שאין
ייננה בטהילן. (ט') ואפלול אם הוא מוקם צנע: (ט') בית-הכפא ת
ספמה ומים למשתין מכל מוקם עראי יחס: ד (ט) אם הם ב
ומטור בין ביה-הכפא קברע (ט') ובין בעראי: (ט') או בגבגו בידו.
וטנ-אברהם שנדרכו בוה מאוד*. ובבאור היג'א' כתוב דסער זה שהו
דיבבגו ודרותו לא חישין לשושוף כניצות, ובן הכרשים בספר מאסיך
הברע. (ט) גנט גבעו מושט סיפא, לא-שמושען דאפלול בקבוץ מבנין
אריך תליז ברכוך ד' אמות מקום שרואה לפנות. וקדעליל בסוף ע
באמת הוא בדין למשתין אריך תליז ברכוך ד' אמות וברעליל בסעיף ב. וען
לבית-הכפא בטהילן^(ט), דלא גרע מפוזח^(ט) ל乾坤 בסימן מה סעיף ב. וען

שער הארץ

הלוות תפליין סימן טג

ביאורים ותוספים

[משנה ב ס"ק יז]

ונם הוא קוקום שאין רגילין לפנות שמי).

7) ולענין מי שחילץ תפילין קודם שנכנס לבית הכסא של זמנינו, האם עירך לבך בשחוור ללבושן, דעת הגראייש אלישוב (aban) ישפה ח"א סי' ה והגר"ח קנייבסקי (מאיר עוז חיב בע' תשפא) שאם בית הכסא זה מוכן גם לעשיית צרכיו, שייכת בו גזירות חול"ל (חומרה בתשוע ס"א) שמא יבוא להתחפנות, ועל כן אסור לחדיכנס לשם עט תפליין, ובוון שבכניתו הוא נרחה מכיון המצווה, צריך לחזור ולברך.

[משנה ב ס"ק יז]

צרכיך עיון, דבשעיף א' פטב "אפלו תופס אותו בכנרו אסור". וענין בט"ז וטגן-אברעם שנדרקו בונה מאור⁸).

8) הטיז שם (ס"ק ד) תירוץ, שהוא שבtab השו"ע בגבור בזוז הינו לענין הפסיק, בלאו שהתפליין בחיקו ומפסיק בין תיקו לעורה בחגורה, או שהתפליין תחת בגורו והוא אוthon בחוץ על בגורו שלא יפלל למטה, שאו לא חורשים שהוא ייחד ידו משם לקנה הניצבות. והמג"א שם (ס"ק ח) תירוץ, שיש לומר שבאן מזובר שקשורת התפליין בגורו, שאף אם ישפש בידו לא יפלל, וכמו שהביאו בשמו המשניב להלן.

[משנה ב ס"ק יט]

הטגן-אברעם מטיק דמידיג אסור לפנים לבית-הכיפה בתפליין⁹), אלא רקע מוקהץ¹⁰).

9) ולענין הליכה עם תפליין במובאות המיטוגנות, כתוב להלן (ס"ק ב) שכיסוי מועליל לה.

10) והוסיף המג"א שם (ס"ק ט), שادرובה הלא בית הכסא חמוץ ממרחץ, שהרי קיימת לנו שבית הכסא חדש אסור לקרוא בו קריאת שמיע, וכפי שפסק השו"ע לפקן (סי' פג ס"ב), ואילו מרחץ חדש מותר לקרוא בו קריאת שמיע, כאמור בשיער לפקן (סי' מה ס"א).

[משנה ב שם]

יעין בפרוייקטדים ובמאמר פרקי שפטבו דמקבי קרא"ש לא משמע קריין).

11) ולעיל (ס"ק א) כתוב בפשיותם בדברי המג"א, שאף שלא לעורך אסור.

[משנה ב ס"ק ט]

ראי בבית-הכיפה עראי, חולץ ומשתין לאלטרו).

3) ומובואר בביבה"ל (דייה ובבית הכסא) שהוא הדין לענין תפליין של דר, אלא שאין חיוב לחילוץ למורי,DOI להסביר את הרכבות מעל כף ידו כדי שלא יבא לשפשף בהן.

[משנה ב ס"ק יב]

ומכל מקום נזקגן לחילץ השל-ראשי¹¹).

4) מובואר בדבריו שעיקר הדין מוסכמים עם הש"ע שבבית הכסא עראי מותר להשתין בתפליין בראשו. וכך שכתב לפקן (סי' מה ס"ק ה) שאסור ללבוש תפליין בפני אדם ערום, בידי הרшибלי דור (ס"ג) שכן מדורבר שבגדיו מפסיקים בין התפליין לבין העורה, ואני נהשך כעומד ערום בפני התפליין, ובשותית ציז אליעזר (ח"ח סי' ד) כתוב שחייב יותר לעמוד ערום בפני מוצאה מאשר להשתין בפניהם. ואף לעתה הרוח חיים (פאלאנגי, סי' ערעה אות ג) והকף החיים (שם ס"ק מב) שכתבו שאסור להשתין בפני נרות שבת, מימ' תפליין הרוי מונחות עלייו כל יום, וגם מעין כמה פעומים ביום שעריך להשתין ווש סכנה אם ימנע מכך, ולפיכך לא נהגו להצהירו לחילוץ. ועוד, שבנוראות נראה שננהנה מארון לזרוך החשתנה, וזהו בזוז, מה שאין כן בתפליין שאינו נראה במשמעות בהן.

[משנה ב שם]

ונם חילידי נכוון להסביר הרוצחות מכף-היד שלא יבוא לשפשף הצעירות בקסם¹²).

5) ובאופן שצורך להשתין ויש נשים חרדיות אותן, כתוב העורך השלחן (ס"ד) שעלה להסביר אפילו את התפליין של יד מעלה, שם לא כן יש בכר חילול ה', ווש לגער בו.

[משנה ב ס"ק יג]

אכל אם הוא בתקפינה, הרי תקפינה היא רשות לעצמו ובית-הכיפה שלמעלה רשות לעצמו ואין לו דין בית-הכיפה כלל, כמו שיתבאר בפסק פג¹³.

6) שם כתוב (ס"ק יא), שאין מקום זה חשוב בבית הכסא כלל, בין אם יש לו מחיצות מלמעלה על הגומא, ובין אם לאו.

הלוות תפליין סימן מג מד

ביאורים ומוספים

[משנ"ב ס"ק כה]

ולאזר ספריסט⁽²⁰⁾ וכתבים שיש בלהן שמות⁽²¹⁾, אם הם בקיסי שרי להכין, וזאת אומרים דבעין דזקא פיק בפוך פיק אם אפרק לנטש לבית הפסח⁽²²⁾.

(20) ולענן הוכנסתם לבית הכסא של ספרים שנעו בכה החשמל, והורו הגראן קרליין והגר"ח פ' שיינברג (גנווי הקודש פ"ד הע' כו) שיש להקל בשימושם בכיסוי אחד, אמן דעת הגראן אלישיב והגר"ש ואונר (גנווי הקודש שם) שגם בספרים בלבד לשערם שמי ביסים ואין להקל מטעם שלא נעשה בכה האנשים. וכן הורה הגר"ח קנייבסקי (שם עמו רס תשובה בו) לגבי המשמש בחדר שיש בו ספרים מהודפסים בצלום על ידי מוכנות, שכןן לשימושם בכלל בתוך כל. וכן כתוב בשוו"ת שבת הלוי (ח"ה סי' קסב) לגבי שכפולים או עיתונים שיש בהם דברי תורה שנכתבו על ידי יראיין, שיטועים גינויו, אך הביא המשנ"ב לעיל (סי' מ"ק ד) בשם שר'ית חחות יאיר (ס"י קפוד) וחתם בדרכיו שנוהל להקל לשמש בחדר שיש בו ספרים מהודפסים, בשעת הדוחך בשאנין לו ומה לבסתום [זה הוא שלא מבואר בחות יאיר שהיקל רק כשהודפס על ידי יראיין שאנים מהתוכנים לקרש את השם].

ולגבי עיתונים שיש בהם פסקיות או מאמרי חז"ל שנכתבו לעזרן מליצעה והם כתובים באותיות מרווחעת של דפוס, כתוב בשוו"ת שלמת חיים (ס"י תקנע) שראו להיוור בהם ווגם לא להזכירם לבית הכסא. ובשות' אגרות משה (ויז"ב סי' ע) כתוב לגבי עיתונים שרובם כתובים בדברים שאיןם ראויים להזכיר, שאין אסור להזכירם לבית הכסא, ואף אם נכתב בכתב אשורי, אמן בשאר דברים ראוי להזכיר, [דעת הגראן ז' אויערבך זהה]. ראה בהערה הבאה.

ולענן קדושת ספרים שעידיין לא למזו בהם, כתוב במכתבי החפץ חיים (מכתב פט) לגבי שיש שעידיין לא למזו בו, שמותר לקרוע מןנו דברים על מנת לצללם לזרוק הרבסה, מפני שאין ההופסה נחשבת אלא בחזונה, ורקימה לאן שהזמנה לאו מילתא היא כבמואר בשוו"ת לעיל סי' מב ס"א ובמשנ"ב שם ס"ק ח). וביאר הגראן קרליין (וקרא דאוריתא עמי מא) שהחפץ חיים לא התיר אלא להלוש דפם מהספר, אבל לא התיר בוין בגוף הספר עצמו. ובשות' אבני נור (ויז"ב סי' שעו) כתוב, שרך ספרים של תורה שבבעל פה אין מתקדשים בשלא למדו בהם, אבל ספרים של תורה שכותב יש להקפיד בקדושתם גם קורם שלמדו בהם, מפני שהופסתם עדיפה מהזמנה.

ולגבי גליונות של ספרים חדשים בכתב יד, כתוב המשנ"ב ל�מן (ס"י שלג"ד ס"ק ב) להקל בקורסון, מפני שנחשב כתנתנו עליהם, וכן מטעם שישזמנה לאו מילאה. וכן בשקוודה בספרים לנזרך בריבותם ונעשים פירורים מודפי הספר ולא מן האותיות, דעת הגראן אלישיב והגר"ח קנייבסקי (גנווי הקודש פ"ח הערתא יב ו-כ), שאין עדין לא למזו בספרים אלו מותר להשליכם לאשפה. אבל בשחוות גליונות מספרים חדשים שעידיין לא למזו בהן, הורה הגראן אלישיב (שם סי' ז) שאין לזרקם לאשפה אך אינם טענים גינויו. ועתה הגראן קרליין (שם) שאם עוטפם הtout מותר גם לזרקם לאשפה.

ולהניח על גבי קרע ספר שעידיין לא למזו בו, דעת הגראן אלישיב והגר"ח פ' שיינברג (גנווי הקודש שם הע' יט) שאין לבוזתו בכר, ומ"מ אין אפרק להניחו בגובה טפח, ודי לחצוץ בדף. וכן הורה הגראן קרליין (וקרא דאוריתא עמי לט) שבעשתה הרחק אפשר להניחם בהפקק כל שהוא. אמן הגראן קנייבסקי המשך במילואים עמוד 9

[משנ"ב ס"ק כ]

אך לא בשמללו, מפני שאפרק ל Gang ביהו).

(22) ולענן איתר, כתוב הפסיג (משנ"ב סי' ג סי' ט) בדעת הט"ז (שם) שיאחזר את התפלין ביד ימין שלו שהוא שמאל של כל אדם, שהרי בה לא יבוא לנקה. ולפי זה, באופן שבו יכול האיתר לנקה באיזה יד שירצה [כמו בא מג"א שם ס"ק ח], אסור לו לאחזר את התפלין בשתי ידיו, כיון שבשתיין יש לחוש שמא יבוא לנקה.

[משנ"ב שם]

קמב קרמ"ע סיון נט, דעפר לנקה בטהילין לקבאות המקטעפות אפלו יש שם מקום קטן להזיא, וטוב לכסותו בפבגע⁽²³⁾.

(23) ואף לבסתון בידו, כתוב לעיל סי' מה ס"ק ח) שטועל.

[משנ"ב שם]

והמגנ-אברמת מצידיו זומר, והקשיידע שיבנט דורך מבואות המקטעפות לא עימות בקיתו אלא בבית-הכנסת, או שזיניהם בקיתות⁽²⁴⁾.

(24) לעיל (שם) כתוב שם יודע שהיה עליו ללבת דרך מבואות המסתננות, ייחן בחדר בית הכנסת, ורק אם אי אפשר לו, ייחן בвитו ויכסה אותו בכובע או בידו.

[משנ"ב שם]

ויכסם במקוואות הנקטעפות⁽²⁵⁾ וכן, וכל שאי אפשר לו לכוסם מושב שיזים בבית-הכנסת⁽²⁶⁾.

(25) ולענן החלפת חitol לילד או להושיבו לעשותות צרכיו, דעת הגר"ש אלישיב (קונטרס הלכות תפילין סמ"ט-ו) שיש להקפיד שלא לעשות זאת מול דברים שבקדושה. וראה מה שכתבו לךון סי' מה ס"ק ח.

(26) ורוחבות שיש בהם פחי אשפה, דעת הגראן ז' אויערבך (משנ"ב בירצח יקרה) שאין להחשיבם כמכוואות המוטנופים. מאידך, דעת הגר"ש אלישיב (קונטרס הלכות תפילין סי' א) שփחי אשפה גורמים לדוחוב להחשב כמכוואות המוטנופים. ובשות' אוור לציגן (ח"ב פ"ז תשובה יח) חילק שם גוף הפסחים נאכל על ידי האשפה, דינם בגין גוף של רע ומיילא הרחוב נחשב לפוטנה, אך אם לא התאבל גוף הפה על ידי האשפה, הרי היא נחשבת למוטסה.

[משנ"ב שם]

ומשמעו שם דrankת ומירור שברכוות אין צורך לכסות, שם דורך קשירה לא דורך כתיקה⁽²⁷⁾.

(27) אמנם, לענן החיבור לעשותה לשמה, ושאן לעשות על ידי אשוח וקטן, כתוב בבייה"ל לעיל (ס"י לט סי' ד"ה בכל תקון עשייתן) שככל כתיבה חס כמו השין של ראש. וראה מה שכתבו שם, אם מקומות קשר הדלית והו"ד נחשבים בקדושה עצמה, או שמא רק כיחסים קדושים' בשאר הרצואה.

[ביה"ל ד"ה ומניין]

דאמס קבלי הוה טפחים⁽²⁸⁾ קשייב קבלי אקל למספיק בין לזרקע ומחר להגיקם בקיתו עלבבי קרקע⁽²⁹⁾.

(28) לענן שיבנה על גבי ספרדים שיש תחלה תיבנה שבוחה תפוח פניו תפלין, כתוב במשנ"ב לעיל (ס"י מ ס"ק ג) שצער שיזה טפח פניו בתוך התיבנה, ואילו כאן לענן הנחת התפלין על גבי קרע, משמעו שמשפיק אם יש בכל טפח, ולא צער שיזה חלט טפח פניו.

(29) ואם נפלו בשון בונרטיקן, כתוב במשנ"ב לעיל (שם ס"ק ג) שיתן פרותה לצרקה, ולא חילק אם יש בשונרטיק טפח או לא [אלא שכן מדבר בהנחה שאינה בוין לנפולה].

הלבות תפליין בימן מפ' מד

צג באר הגולה

רجالים בידיו ותפלין בראשו, ובעל-גופש ייחמיר לעצמו:

שיגמור עמוד (ט) קראשו. ויוצא וחולץ וחוזר ונכנס: ט ימפר (ט) לרופא לך עביט של מיר
 (ט) [ט] (כח) קמשמר: ח יאמ שבח תפליין בראשו ועשה בהם ארכינו, מנייש ידו עליהם (ט) עד
 בבית-הכפה שבירה, אבל בבית-הכפה שבירה לא יכנסם (ט) כל פניו שיכל להניהם במקום
 שאינו כלין א-על-בי שאין בו טفح, יואחו ה kali (ט) בידיו ונכנס: ז בימה דברים אמורים,
 וכמו רגנו גנטם עם פניהם קח הרים ופניהם קח הרים ופניהם קח הרים ופניהם קח הרים
 מים *בבית-הכפה קבוע, אלא ביצד יעשה, חולץ *ומניחן ב kali (ט) אם היה בו טفح או בכל
 לחשכה, שאין שהות להניהם עוד אחר שיוציא, לא יכנס בהם (ט) גלוין בבדו *זאפלו להשתין
 וקופכים שם עטוף יונת ל שם נקניא מ שם נקניא מ שם נקניא מ שם נקניא מ שם
 *נאולו (ט) בימינו יוכגדו כנجد לבו, לוייהר שלא החה רצעה יוצא מתחת ידו טفح,
 וכשיזא מרחיק ארבע אמות ומניין: ו' יקיה לבוש בתפלין והצרך לביית-הכפה בלילה או סמוך

מד אסור שנה בתפלין, וכן סעיף אחד:

א אֶקְלָל וְעַמּוֹן שְׁהַתְּפִלֵּין בֶּרֶאשָׁו אוֹ בְּרוּעָו אֲסֹור לִישָׁן בָּהֶם * אֶקְלָל שְׁבַת (א) עַבְרָאי, בְּאַלְאָא אֶם הַנִּינִים עַלְיָהֶם ט ב שֶׁם בְּגַרְגָּרָה אֶקְרָכוֹת כְּגַם קְדֻשָּׁה

שערית תשובה

החוור מכרא האדם ל'ג' ב' ברכות:
ה' כ' ברכות שרי ל'הכיניקן, חוץ מס'ית שאסורה, מ'א: (ב') קראשווין. עוזמוד
מ' א' ומשלמע בגאנרואה דכל גני שרייזה אין אלא בתפלין שלובשן כל סיום
ה' כ' ברכות שרוי ל'הכיניקן, חוץ מס'ית שאסורה, מ'א: (ב') קראשווין. עוזמוד

פאוור הלכה

שלא יתלו אותם עוכרי דברים [גמרא ע"ש]: ז (כד) קל. משמע (ו) דאכלו בכיס לא יכניסם. עין במקצת-השקל שכתב, ראם הם בכיס ונותן בכיס המקבור במלבושים, ראותו כיס אין כלין ותני כלוי ומפר: (כה) המשתר. ושאר סקרים⁽²⁰⁾ ובתחים שיש בהן שמות⁽²¹⁾, (ו) אם הם בכיס שרוי להנגן, (ו) יש אופרים דבעינן דוקא תיק בוחך תיק אם צריך לבענן לביית-הכסא⁽²²⁾, וכודעליל יענין חפליין; וספרותונה אסור בכל גוני. וכחוב בשערית-שבה, ראותן סמלבישין כתניוקות בקמיע שבחוב שמות בקהל, אריך לנור שיהינה כל' בוחך כל', פון שחתיינוקות נפנימם בהם בעזום עליים⁽²³⁾: ח (כו) עד שיגמר. העמוד החור מבייא הארכ' לידי הדרוגן, וסילון החור מבייא קארם לדי עזמון: ט (כו) לרופא לך' וכו'. לבוך בו החוללה, ובעכיא חוי ברופא, והוא הרין בכל אולם⁽²⁴⁾:

(ט) לברשיינשד: (ט) קאנ-אברעטס: (ט) מגן-אברעטס. וענין פפרידיגערדים דאפעלו בעיינט-הנטפֿא שפֿכּית. וגערז'ו מחקיר ובררכּבֿז משקע לתקל: (ט) אליה ורבּה: (ט) פפרידיגערדים:

שער האנרכיה

Tél (France) : 01.80.91.62.91

Tél (Israël) : +972.77.466.03.32

contact@torah-box.com

מילואים הלכות תפליין סיימן מ המשר מעמוד קודם

(נשנת אברהם חי'א עמי לא) שאSTORE.
(21) והగרא"ח קינבסקי (הלכות מוחה סי' רפו שענ"צ ס"ק נ) כתוב בשם
החו"יא לפפק על היתר זה, וכן כתוב בספר ארחות רבנו (חי'א עמי'
כח), שהחו"יא העירק לתולות על נרתיק המזויה מטלית שלא ייחודה
אותה לבסוי המזויה.

[ביה"ל ד"ה בת]

אך אם שני קפסאים קייח פונה שלא קייח מקפה ורק למעלה ולא לפשת, ערך
עין קעת, והפוקים לא הקיפו חלוק בזיהה⁽²²⁾.
(22) ובמשניב להלן (ס"ק יא) התיר להניח תפליין על המויטה תחת שני
ברים, אך על פי שאי הכרם מכסים את התפליין מלמטה.

[ביה"ל ד"ה אסור לשמש]

עין במשנה ברורה וזהו קידין לעשות בו צרכו⁽²³⁾.
(23) ולענין לחיכנס לבית הכסא עם התפליין, כתוב במשניב לקמן (סי' מג
ס"ק כד) שנשמעו שאפיקו בכיס לא יכניסן, אלא רק בכלי בתוך כלו.

[ביה"ל ד"ה אפל]

ונל"ש אין אם עלי"ז צורף חפר געשרה קל' בזיהה קל', כן מוקת מן קרבב'ט⁽²⁴⁾.
(24) בזונתו, שumbedרי הרמב"ם (פ"ד מהל' תפליין הביצי) המואאים להלן
(ד"ה ואם אשתו), אינם מניח את התפליין בלבד בתוך כל' תחת הכלר,
אפשר להניחן שלא בגין מראותו אפיקו כאשרתו עמו במויטה, מוכחים
שהאיסור להניח את התפליין בגין מראותו נהוג אף באופן שיש
בלי בתוך כל' בלבד הכלר. ולמרות שנחלקו האחוריים על הדין
הראשון, וסבירים שכשאשתו עמו במויטה מותר להניח את התפליין
בלי בתוך כל' אף בלבד הכלר, כמפורט בבה"ל שם, מימ' בדין השנו לא
מצינו שנחלהו, וכולם מודים שאסור להניחן בגין מראותו אף בשיש
בלי בתוך כל' בלבד הכלר.

(16) שכטב שאם יש במוחיצה נקבים וחלוות בעין סריגת, אסור לאדם
לשמש מיטחו בין שאין הספרים מכוסים מן העין, והוגאו דבריו
במשניב שם (ס"ק כה) וכותב המשניב שם, בספר נהר שלום ובספר
תוספת ירושלים פפקו על דבריו המוגיא, ומושום בכך אף על פי
שלכתחילה טוב לבסתות את הספרים שלא היו נראים, מ"מ במקומ
זה רק יש לסגור על דעת המקילים.

[משניב ס"ק ז]

לאו הווקא פלייט, וזהו קידין שני בפטויין⁽²⁵⁾. ואם פרש טלית או שאר
בפטויין) וכו', דההא קידין בקווינה קבוצהה לבנים בחרר⁽²⁶⁾ צורף כל'
בתוך כל'ו⁽²⁷⁾ וכור, ואמריך הנתקה פתיק שלה, מתרז⁽²⁸⁾.

(17) ואף בשבת כתוב לקמן (סי' שטו ס"ק י) שמותר לכסותון, וכן בו
משום איסור עשיית מהrichtה המחרתת בשבת.

(18) והוביל סדרן לשניים ממכסה בו, צידד הא"א (בונשאנש, סוף סי'
רמן) שנחשב לשני ביסויים וכן צידד עד כיסוי. והגרגנ' קROLICH (חות
שני יומ' טוב עמי' שנן) הורה שהוא נחשב לכיסוי אחד וצדיק להניח
עליו כיסוי נסף.

(19) ובחדור אחר שפתחו פתו ונראה מරחוק, צידד בכו"ל לקמן (סי'
רמן סי' ד"ה אסור) להקל, והביא שכן צידד הנחר שלום. אכן הפתחי
תשובה (ויז' סי' רבב ס"ק ט) כתוב בשם הפנים מאירות להחמיר. ומ"מ
הסיק היבאה של שומיקל בזה אין לਮאות בירא.

(20) ולגבי מקומות שיש בו טינוף בזון שתינוקות מցוים בו, כתוב השועץ
(ויז' סי' רפו ס"ה) שטוב לבסתות שם את המזווה. וכותב הפתחי תשובה
(שם ס"ק ז) בשם חז'ה קטנה, שוה רק באופן שהטינוף מודמן במרקחה.
אבל אין לעשות בקביעות דבר בוין נגר המזווה ולסמור על הכיסוי.
ולענור מול שם של קודש, כושאן מגולת, הורה הגרש"ז אויערבך

הלכות תפליין סיימן מג מ"ד המשר מעמוד עג

(ואראה מה שכטב בשווית מנוחת יצחק חי'א סי' י-יה).

[משניב ס"ק כה]

ובכתב בשערית-תשובה, קאוקן הפלביישן הפינוקות בקמיע שבחות
שמות בקהלת, ארכיך לזקה שיזהה קל' בזיהה קל', בין שטינוקות
ונפנימ' בקם בעוזם עלייה⁽²⁹⁾.

(23) אמנם, לענין קמיע מכתביו הקודש המנוחה בעור או בדבר אחר,
כתוב לקמן (סי' שא סי' קא) שאין ציריך להסיטו בשבעה להיפנות (אלא
שם לא הזכיר שיש בו שמות).

[משניב ס"ק כט]

והוא קידין בכל ארכיך⁽³⁰⁾.
(24) ולגבי הרוצה להוציאו ובל' על ראשו, כתוב לעיל (סי' מא ס"ק ג)
שאם יסלק את התפליין של ראש אף שישאר את החלל יד מוחר, אבל
להחציא החול על ידו בשווא לבוש בתפליין של יד, יתרכן שאף אם אין
מכוסות יש בכאן בוין לתפליין שעליו.

(ארחות רבנו חי'א עמי' רמנה) הורה להניח את ספריו רק על בסא ובדור.
ולגבי דפים של מראי מקומות שהם בסימנים בלבד וכי' לא כתbens
איןנו מבינים, כתוב בשווית אגרות משה (ויז' ח"ב סי' עה) שאין בהם
קדושה.

(21) ודבורי תורה שאין בהם שמות, כתוב הגרש"ז אויערבך (hilchot
שלמה תפלה פ"ב דבר הלכה אוט לא) שאין איסור להיכנס איתם
לבית הכסא אלא בשם מוגלים, אך לא בשם מוכסים ומונחים
בבגה, ואפיקו אם מוכסים בכיסוי אחד. ודבורי תורה המוכסים
ומונחים בתוך כס הגדן, הרי הם כמנוחים בכל' בתוך כל', ולכל
הודיעות מותר להיכנס איתם לבית הכסא אפיקו לעשות ארבין.

(22) ושטר שבתוכו עלי' שם בלעדי, ובגון שטרドル, כתוב הגרש"ז
אויערבך (שם) שמותר להכניסו לבית הכסא, משומש לדעתה השין
(ויז' סי' קעט סי' יא) שם הכתוב בלעדי אין בו קדושה. וכן כתוב
המשניב לקמן (סי' פה ס"ק י) שמותר למחוק שם הכתוב בלעדי.

הלכות תפליין סיימן מג מה המשר מעמוד 146

ולגבי היישן כל הלילה שלא בשכיבה, הורה הגרש"ז אלישיב (פניני
תפליה עמי' ב), שאם בר הרגלן וכן הנouse במיניהם שיישן בלילה שלא
בשכיבה, נחשב לשינית קבוע וצריך לברך ברכות התורה.

רצוינו לישון שינוי מוגבלת, ובמווי שכבר ישן בלילה וקס ללימוד אך
חזר לישון קצת עד שייאיר הירום. בין שהנגביל את עצמו בשינה
אפיקו שישן על מיטתו נחשב כעראי.

